

[← BACK TO LIST](#)

HARRY

Mei 2019

Al mijn hele leven noemen ze me Harry, ook al is mijn echte naam Ivan. Bij de Roma gebeurt het heel vaak dat je een bijnaam krijgt als kind en dat je die houdt voor de rest van je leven! In Brussel zijn de banden binnen onze gemeenschap nog steeds heel hecht en de tradities worden overgedragen van generatie op generatie. Ik ben getrouwd op mijn zeventiende met een meisje uit Gârla Mare, het dorp in Roemenië waar wij vandaan komen. Nu ben ik 27 en heb ik drie kinderen. Samen met hen, mijn vrouw en mijn ouders wonen we in een groot appartement in Molenbeek. Ik vind het heerlijk om mijn familie mee te nemen naar het park, het zwembad of de film. Het is nieuw voor ons dat we dat kunnen doen. Ik probeer ook zo veel mogelijk de gebruiken en de levenswijzen van de Roma door te geven aan mijn kinderen, maar ik weet dat hun wereld anders is dan die waarin ik ben opgegroeid, gelukkig maar! Zij krijgen andere kansen, zoals studeren en het beroep kiezen dat hen aanstaat.

Samen met mijn broer en mijn ouders zijn we in 1996 aangekomen in België. Ik was nog maar vijf jaar, maar ik herinner me de reis nog heel goed. We staken de grens over via de bossen en kleine weggetjes. In Duitsland werden we aangehouden en een paar dagen in een gesloten centrum geplaatst, voordat we weer werden vrijgelaten. Toen we in Brussel aankwamen, was het een schok om al die grote gebouwen te ontdekken!

De eerste jaren hier brachten we door in opvangcentra voordat we een woning vonden. We leefden in grote armoede. Mijn vader had ernstige gezondheidsproblemen en hij was te zwak om te gaan werken, maar hij verdiende een paar centen door accordeon te spelen op straat. We bedelden allemaal om te kunnen leven. Mijn moeder had ook een zwakke gezondheid, maar zij vond na een tijdje werk als poetsvrouw. Ik begon vanaf mijn vijftiende kleine jobs te doen als bouwvakker, waarvoor ik vijf euro per uur kreeg. Zo had ik een beetje zakgeld om kleren en boeken te kopen.

Ik ging graag naar school en ik had altijd goede punten tot het derde beroepsjaar. Helaas is de school voor Roma jongens zoals ik ook een plek van allerlei vernederingen, zoals beledigingen, bespuugd worden en vechtpartijen. Soms had ik er zo genoeg van dat ik een paar dagen niet naar school ging, totdat mijn vader me weer overtuigde om terug te keren naar de klas. In de loop der jaren won ik wel het respect van mijn vrienden, gewoon doordat ik goed terugsloeg. Maar het kwetste me enorm. Ik begrijp nu nog steeds niet hoe iemand het leuk kan vinden om iemand anders te vernederen. Er is nog steeds evenveel racisme en dat zal voorlopig ook niet verdwijnen. Romas worden nog steeds enorm gestigmatiseerd en ik weet dat onze kinderen ook te maken zullen krijgen met deze vorm van geweld.

Op mijn achttiende was ik klaar met school en ik zocht meteen werk. Meerdere jaren wisselde ik perioden van werkloosheid af met gesubsidieerde contracten als polyvalente arbeider of opvoeder en met klusjes als appels en peren plukken. Sommige momenten was het moeilijker dan andere, maar vandaag gaat het beter en ik heb vertrouwen in de toekomst. Ik ben aan het einde van mijn contract van 12 maanden als technisch assistent bij Art2Work. Deze job heeft ervoor gezorgd dat ik me openstelde en veel dingen ontdekte. Dankzij deze job heb ik bijvoorbeeld voor het eerst reggae gehoord en daar luister ik nu heel veel naar. Ik hou heel goede herinneringen over aan deze beroepservaring.

Na dit contract zou ik graag een informaticaopleiding volgen, want ik vind het nog steeds fijn om veel te leren. Daarnaast zou ik graag, als er een plaats vrijkomt, werken voor de vereniging van mijn broer, MolenRom, die jonge Romas maar ook jongeren van andere gemeenschappen begeleidt in hun school- en beroepstraject. Dat zou zowel kantoor- als veldwerk zijn, perfect voor mij! En net zoals alles wat ik tot nu heb ondernomen, zou ik het voor honderd procent en met mijn hele hart doen!

ANISSA

ARTO

CEYLAN

